

1) Ἐκθεσις πράγματός τινος εἰς τὸν ἀέρα, ἀερισμός σύνηθ. καὶ Πόντ.: Ἀσπάλ' τὸ παραθύρ', τ' ὁσπὶτ' πολλὰ ἀερισμαν' κ'ι θέλ' (ἀσπάλ' = κλεῖσε) Πόντ. Τῇ γεργανί' τ' ἀγέρισμαν' (γεργανί' = ἐφαπλώματος) αὐτόθ. Συνών. ἀερισμός.

2) Προσβολή τοῦ σώματος ὑπὸ ρεύματος ἀέρος, ἐλαφρὸν κρυολόγημα Κεφαλλ.: Ἄλλο εἶναι τ' ἀγέρισμα κ' ἄλλο εἶναι ἡ πόδα (πνευμονία). 3) Προσβολή ὑπὸ τοῦ κακοποιῶν δαίμονος, ἀερισκοῦ Παξ.

ἀερισμός λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀερίζω.

Ἀέρισμα 1, ὁ ἰδ.

ἀεριστήρας ὁ, Ναύστ. — Λεξ. Ἡπίτ.

Ἐκ τοῦ λογ. ἀεριστήρ.

1) Φεγγίτης, διὰ τοῦ ὁποίου ἀερίζεται ἡ κάμινος τοῦ χυτηρίου Ναύστ. 2) Μηχάνημα, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνανεοῦται ὁ μεμολυσμένος ἀήρ ἐν τοῖς μεταλλείοις, πλοίοις, θεάτροις κττ. Λεξ. Ἡπίτ. Πβ. ἀνεμιστήρας.

Συνών. ἀεριστής.

ἀεριστήρι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀερίζω.

Ριπίδιον. Συνών. ἀερίστρα, μυγισαστήρι, φυσερό.

ἀεριστής ὁ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀερίζω.

Ἀεριστήρας 1 καὶ 2, ὁ ἰδ.

ἀερίστρα ἡ, Στερελλ. (Λαμ. Φθιώτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀερίζω.

Ριπίδιον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀεριστήρι.

ἀεριτζής ὁ, Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιτζής.

1) Ὁ παίζων μὲ ἀέρα, ἥτοι χωρὶς κεφάλαια, ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἢ μετερχόμενος παρατλήσια ἐπαγγέλματα.

2) Μισθωτὸς χαρτοπαικτείου παίζων διὰ χρημάτων τοῦ καταστήματος, ἵνα παρασύρῃ ἄλλους παρισταμένους παίκτης.

ἀεροβατῶ λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἀεροβατῶ.

Διανοοῦμαι πράγματα ἀνεφάρμοστα, εἶμαι ἀφηρημένος, δὲν προσέχω σύνηθ.: Τοῦ μιλῶ κ' αὐτὸς ἀεροβατεῖ σύνηθ.

ἀεροβότανο τό, ἀμάρτ. ἀγριουβότανον Μακεδ. (Πάγγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀέρας καὶ βότανο.

Βότανον κατὰ τῶν ἐκ τοῦ ἀέρος ἀσθενειῶν τῶν αἰγῶν. [**]

ἀερογάμης ὁ, Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Μάν.) ἀγερογάμης Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ ρ. γαμῶ.

Τὸ πτηνὸν ἰέραξ ὁ κέγχρης (falco cenchris) τῆς τάξεως τῶν ἀρπακτικῶν (rapaces). Συνών. ἀνεμογάμης. [**]

ἀερογάμι τό, Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀερογάμης.

Τὸ πτηνὸν ἀερογάμης, ὁ ἰδ.

[**]

ἀερογεμίζω ἀμάρτ. ἀερογομίζω Πελοπν. (Σουδεν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ ρ. γεμίζω.

Γεμίζω ἀπὸ ἀέρα, παίρνω ἀέρα: Φρ. Ὁ νοῦς του - τὸ κεφάλι του ἀερογομῖσε (ἐπὶ τοῦ ἐπαιρομένου) || Ἄσμ.

Γιαννάκι, τί ἐπαλάβωσες, τί ἔχασες τὸ μυαλό σου, τί ἀερογομῖσε ὁ νοῦς. . .

Πβ. ἀεροπαίρνω.

ἀεροδέρνομαι ἀμάρτ. ἀεροδέρνομαι Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ ρ. δέρνομαι, δι' ὁ ἰδ. δέρνω.

Κτυπῶμαι, δέρομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Πβ. ἀνεμοδέρνω.

ἀεροδρόμιο τό, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ λογ. οὐσ. ἀεροδρόμιον, ὁ ἐκ τοῦ μεσν. *ἀεροδρόμος.

Ὁ τόπος, ἐνθα στεγάζονται καὶ ἀπογειοῦνται ἢ προσγειοῦνται τὰ ἀεροπλάνα.

ἀεροκοπανίζω Μ. Ἐγκυκλ. ἀεροκουπανίζω Προπ. (Κύζ.) ἀεροκοπανῶ ἀγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ ρ. κοπανίζω.

Ματαιοπονῶ, ματαίως κοπιᾶζω. Πβ. ἐν λ. ἀέρας 1 συνών. φρ. ἀέρα κοπανίζω, ἀέρα ψαρεύω καὶ ἀρχ. «ἀέρα δέρειν», «ἀέρα πυκτεύειν», «ἀέρα παίζειν».

ἀεροκοπάνισμα τό, Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ ἀεροκοπανίζω.

Ματαιοπονία.

ἀεροκουβέντα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀέρας καὶ κουβέντα.

Συνήθως κατὰ πληθ. ἀερολογίαι, κενοὶ λόγοι. Συνών. ἀερολογία, ἀερόλογο.

ἀεροκουβεντιάζω Ἡπ. ἀιρουκ' βιδιάζου Θεσσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ ρ. κουβεντιάζω.

Ἀερολογῶ, λέγω λόγια κενά, λόγια τ' ἀέρα. Συνών. ἀερολογῶ (Ι).

ἀεροκουνῶ ἀμάρτ. ἀιρουκ' νῶ Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ ρ. κουνῶ.

Τινάσσω εἰς τὸν ἀέρα. Συνών. ἀεροτινάζω, ἀνεμοκουνῶ.

ἀερολογία ἡ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀερόλογος.

Συνήθως κατὰ πληθ., λόγια τ' ἀέρα, λόγοι κενοί: Αὐτὰ ποῦ λές εἶναι ἀερολογίες. Συνών. ἀεροκουβέντα, ἀερόλογο.

